23/07/2019

“Μπορείς και αξίζεις το καλύτερο”

/ Γνώμες

Το κερί που θα φωτίσει αυτή την νύχτα, το ανάβω για σένα, που είσαι μόνος, που είσαι μόνη και κινείσαι μονότονα στο μισοσκόταδο του απεναντινού διαμερίσματος. Για σένα, που σκυμμένη στο κινητό ψάχνεις μια επαφή να σου απαντήσει ή μια αγκαλιά να σε κρατήσει. Κυρίως όμως για σένα, που σε μπέρδεψε από μικρή η ζωή με σκιές και φαντάσματα, κι όλο προσπαθείς να βγεις στο ξέφωτο μα χάνεσαι. Ξέρω όταν είσαι στο σκοτάδι σε εκνευρίζει να σου μιλάνε για φως, μέσα σου λες, «άσε μας ρε φίλε με τις θεωρίες σου».

Ξέρω επίσης ότι θα προτιμούσες να είμαι και εγω χάλια όπως εσένα, μερικές φορές σε παρηγορεί πιο πολύ αυτό, να ξέρεις ότι δεν είσαι μόνη στο μαρτύριο αυτό, όμως, ένα θα σου πω και να το θυμάσαι: Μην Απελπίζεσαι!!! Όσο κι αν πονάς, όσο κι αν αισθάνεσαι ότι δεν πρόκειται ποτέ να γίνεις καλά, θα έρθουν και οι καλύτερες μέρες. Απλά τώρα περνάς μια φάση, μα δεν θα είναι πάντα έτσι. Μπορείς και αξίζεις το καλύτερο. Αν και δυσκολεύεσαι προσπάθησε να δεις με τα μάτια του Θεού, που δεν σε βλέπει μονάχα στο τώρα που είσαι χάλια αλλά και στο αύριο που γελάς, χαίρεσαι την ζωή, δημιουργείς και ανασαίνεις ελπίδα.

Κράτα βαθιά μέσα σου εκείνη την εικόνα του Γολγοθά. Όταν ο Χριστός έγερνε κουρασμένος το κεφάλι φωνάζοντας, «Θεέ μου γιατί με εγκατάλειψες...;» Είμαι

σίγουρος ότι κάτι σου θυμίζει αυτή η κραυγή έτσι δεν είναι; Ναι εκείνες τις πολύ δικές σου στιγμές που ράγιζαν οι αντοχές σου. Όμως μην μείνεις εκεί, γιατί δεν τελείωσε έτσι η ιστορία του Γολγοθά. Προχώρα και θα δεις ότι ο Χριστός κραυγάζει ξανά στο Πατέρα Του, λέγοντας του Θεέ μου σε εμπιστεύομαι, εσύ ξέρεις ας γίνει το θέλημα σου... Και ποιο ήταν αυτό; Η ανάσταση. Ποιος αλήθεια περίμενε ότι πίσω από την σταύρωση ξημέρωνε η ανάσταση; Γι αυτό σου λέω οι πληγές σου μια μέρα θα γίνουν η πιο μεγάλη προίκα της ζωής.

Π.Χαράλαμπος (Λίβυος) Παπαδόπουλος